

A.C. Doyle

DINCOLO DE ORAS

ALDO PRESS

lui secund au recompensat, în curând, răul făcut de asociatul lui prim. Având acasă o atmosferă dulce și rafinată, își poate îndeplini visul și să se elibereze de acele scopuri soride și de ambițiile josnice ce-l pot trage în jos pe acela ce se ocupă exclusiv de Bursa banilor din vastul Babilon. Când se întoarce, în fiecare seară, din aglomerația străzii Throgmorton către aleile liniștite cu pomi ale Norwood-ului, își dă seama că este posibil ca cineva să-și facă datoria în mijlocul haosului din oraș și totuși să trăiască dincolo de el.

CUPRINS

Capitolul 1 Noii veniți	5
Capitolul 2 Spartul gheții	9
Capitolul 3 Locuitori în Wilderness	18
Capitolul 4 Secretul unei surori	28
Capitolul 5 O cucerire navală	35
Capitolul 6 O poveste veche	44
Capitolul 7 Venit tandem felicitas	52
Capitolul 8 Umbre de dinainte	57
Capitolul 9 Un complot familial	65
Capitolul 10 Femei ale viitorului	74
Capitolul 11 O lovitură din neant	84
Capitolul 12 Prieteni la nevoie	96
Capitolul 13 În ape ciudate	102

Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 14 Către est !	114
Capitolul 15 Încă în primejdie	123
Capitolul 16 Un vizitator la miezul noptii	129
Capitolul 17 În sfârșit, la final	134

A.C. Doyle
Dincolo de oraș

Editor Aldo Press, București

© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Aldo Press

Informații și comenzi ramburs OP 76, CP 161, București, 77450

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOYLE, A.C.

Dincolo de oraș / A.C. Doyle, trad. Mihaela Săndulescu. - București: Aldo Press, 2003

ISBN 973-7945-47-6

I. Săndulescu, Mihaela (trad.)

Timbrul literar în valoare de 2% se adaugă la prețul de vânzare și se varsă de către difuzor la fondurile literare, conform legii.

Capitolul 1

NOII VENIȚI

- Doamnă, se auzi vocea unui servitor de undeva de lângă ușă, se mută cei de la numărul trei.

Cele două mici bătrâne, așezate fiecare la câte un capăt al mesei, săriră pe dată în picioare, pline de interes, grăbindu-se către fereastra camerei de zi.

- Fii atentă, Monica dragă, zise una dintre ele, înfășurându-se în perdeaua dantelată, să nu ne vadă.

- Nu, nu, Bertha. Nu trebuie să le dăm motive să spună că au vecini indiscreți. Cred că suntem ferite dacă stăm așa.

Fereastra deschisă dădea spre o pașiște înclinată, plăcută și bine îngrijită, împodobită cu tușiuri bogate de trandafiri și cu un strat, în formă de inimă, cu micsandre. Era înconjurată de un gard scund din lemn, care o despărțea de o șosea largă, modernă, nou pavată. La celălalt capăt al acesteia se aflau trei vile mari, separate una de alta, având streșini ascuțite și balcoane mici din lemn, fiecare dintre ele situată în mijlocul propriului părat de iarbă și flori. Toate trei erau la fel de noi, numerele unu și doi fiind liniștite, cu perdele la geamuri, având o aparență sociabilă; în timp ce numărul trei, cu o ușă căscată și o grădină neîngrijită, părea că abia și-a primit mobila, pregătindu-se pentru a-și primi și ocașanții. O mașină oprișe la poartă, și pe aceasta o cercetau nerăbdător cele două bătrâne, trăgând cu ochiul din spatele

Respect pentru oameni și cărți
perdelelor, asemenea unor păsări.

Şoferul taxiului coborâse, iar pasagerii dinăuntru îi dădeau lucrurile pe care doreau ca acesta să le ducă în casă. Aștepta în picioare, roşu la faţă şi clipind întruna, cu braţele întinse, în timp ce o mână bărbătească, prin fereastră, îl încărca cu o serie de obiecte, a căror vedere le uimi nespus pe cele două bătrâne.

- Sfinte Doamne ! strigă Monica, cea mai mică, mai uscată şi mai ofilită dintre ele. Ce mai zici de asta, Bertha ? Parcă ar fi patru budinci turtite.

- Acelea sunt obiecte cu care tinerii boxează între ei, răspunse Bertha, cu un aer atotştitor.

- Şi alea ?

Şoferul de taxi fusese încărcat cu două bucăţi de lemn strălucitor, tăiate în formă de sticlă.

- A, nu ştiu ce sunt acelea, mărturisi Bertha.

Existenţa sa paşnică şi feminină nu fusese până atunci tulburată de bâte indiehe pentru baseball.

Cu toate acestea, obiectele misterioase fură următe de altele, mai apropiate înțelegerii lor - o pereche de haltere, un set de crose pentru golf şi o Rachetă de tenis. În cele din urmă, când şoferul, plin ochi şi încovoiat, începuse a merge împiedicat pe cărare, iată că din maşină coboară, într-o manieră foarte relaxată, un Tânăr masiv şi bine clădit, ducând sub braţ un pui de buldog, iar în mână un ziar de sport cu paginile roz. Îngrămădi ziarul în buzunarul sacoului său galben-deschis şi-şi întinse mâna ca pentru a ajuta pe altcineva din maşină. Singurul lucru pe care-l primi mâna sa, fu, spre surpriza celor două bătrâne, o palmă zdravănă, în timp ce o doamnă înaltă coborî fără ajutor din maşină. Cu o fluturare maiestuoasă a mâinii îl grăbi pe Tânăr spre uşă, oprindu-se apoi într-o atitudine nepăsătoare lângă poartă, cu o mână fixată în şold, în timp ce lovea peretele cu vârful piciorului şi aştepta placidă întoarcerea şoferului.

Întorcându-se încet şi lumina inundându-i chipul, cele două privitoare fură uimite să vadă că această foarte activă şi energetică doamnă era departe de a mai fi la vârsta primei tinereţi, atât de îndepărtată încât probabil că mai împlinise o dată vârsta trecerii pragului. Chipul ei fin modelat, cu trăsături limpezi, cu ceva roşu pe gura ferm conturată şi pomeţii bine marcaţi, arăta chiar de la acea distanţă urmele înfruntării timpului. Şi era încă foarte frumoasă. În repaus, trăsăturile ei erau la fel de frumoase ca cele ale unui bust grecesc, ochii ei încihi la culoare având arcuite deasupra o pereche de sprâncene aşa de negre, groase şi fin marcate, încât privitorul trecea peste detaliile mai aspre ale chipului pentru a se minuna de graţia şi expresivitatea acestora. Silueta îi era, de asemenea, dreaptă ca o săgeată, poate puţin corpolentă, dând la iveală însă nişte linii armonioase, pe jumătate accentuate de costumul ciudat pe care-l purta. Părul negru, deşi presărat din belşug cu alb, era coafat simplu pe spate şi era adunat sub o pălărie mică şi rotundă, ca cea a unui bărbat, singura concesie făcută sexului ei fiind o pană prinsă în panglică. O haină la două rânduri, dintr-un material încis la culoare, îi strângea silueta, în timp ce fusta dreaptă şi albastră, nearanjată, era aşa de scurtă încât curba de jos a picioarelor ei fine se putea vedea limpede pe dedesubt, terminându-se într-o pereche de pantofi pătraţi, largi, plăti şi cu toc jos. Aşa arăta doamna ce aştepta la poarta numărului trei, sub privirile curioase ale celor două vecine de peste drum.

Dacă purtarea şi înfăţişarea ei deja zdruncinaseră întrucâtva părerea lor strictă despre lucrurile ce se cuvin au ba, ce aveau să creadă despre următoarea secvenţă a acestui tablou viu colorat ? Şoferul, roşu şi posomorât la faţă, se întorsese de la muncile sale şi întinse mâna pentru a-şi primi costul călătoriei. Doamna îi dădu o monedă, urmă un moment de agitaţie, după care îl apucă cu ambele mâini de cra-

Vata roșie de la gât, scuturându-l aşa cum face un terrier cu un șoarece. Îl aruncă pe trotuar și împingându-l cu spatele de roată, îl lovi de trei ori cu capul de marginea propriei sale mașini.

- Poți să-ți fiu de folos, mătușă? întrebă Tânărul cel masiv, apărând în ușa deschisă.

- Câtuși de puțin, zise gâfâind doamna înfuriată. Asta o să te învețe să mai fii obraznic cu o doamnă, ticălos josnic ce ești.

Şoferul se uita în jurul lui cu o privire uluită și întrebătoare, asemeni unuia căruia, dintre toți oamenii, i se întâmplatase acest lucru nemaiauzit și extraordinar. Frecându-și apoi capul, urcă încet în mașină și plecă, cu o mână ridicată, în semn de apel către cer. Doamna își neteză rochia, își prinse înapoi părul sub micuța pălărie și se strecuă pe ușa ce se închise în urma ei. După ce fustele ei scurte dispărură brusc în întuneric, cei doi spectatori - domnișoarele Bertha și Monica Williams - rămăseră privindu-se una pe alta, pradă unei uimiri mute. Timp de cincizeci de ani spionaseră prin acea fereastră micuță, dincolo de grădina îngrijită, și niciodată nu dăduseră peste o asemenea priveliște buimăcitoare.

- Mai bine, zise într-un târziu Monica, am fi păstrat terenul.

- Cu siguranță, iî răspunse sora ei.

Capitolul 2

SPARTUL GHETII

Căsuța de la fereastra căreia domnișoarele Williams spionaseră, este situată de mulți ani, în acel district plăcut din suburbia aflată între Norwood, Anerley și Forest Hill. Înainte de a fi existat planul pentru un oraș aici, când metropola era încă o noțiune îndepărtată, bătrânul domn Williams locuia în "The Brambles", cum i se spunea casei, fiind proprietarul tuturor terenurilor din jurul ei. Șase sau opt astfel de case împrăștiate într-un peisaj variat erau singurele așezări ce puteau fi găsite aici în primele zile ale secolului. Atunci când vântul bătea dinspre nord, puteai auzi de la distanță zgomotul monoton și stins al orașului, precum cel al valurilor vieții spărgându-se, în timp ce, de-a lungul liniei orizontului, puteai zări perdeaua de fum și spuma întunecată a acestora. O dată cu trecerea anilor însă, orașul aruncase, parcă, își și colo o antenă lungă din cărămidă, curbându-se, întinzându-se până când, în cele din urmă, ultimele case fuseseră adunate în jurul acestor tentacule roșii și absorbite pentru a face loc vilelor moderne. Fâșie după fâșie, averea bătrânlui domn Williams fusese vândută constructorilor speculații, dând naștere unor culturi bogate de așezări confortabile suburbane, așezate în semilune curbate și bulevarde străjuite de copaci. Tatăl murise înainte ca vila sa să fie în întregime înconjurată de cărămidă, însă cele două fiice ale sale, căroia le rămăsesese proprietatea, trăiseră pentru a vedea și ultima

rămășiță de pământ luată de la ele. Ani întregi se agătașeră de ultimul teren din fața ferestrelor și doar după discuții îndelungi și cu multe străngeri de inimă fuseseră de acord, într-un final, să împărtășească soarta celorlalți. O șosea largă fusese construită prin mijlocul domeniului lor liniștit, terenul fiind redenumit "The Wilderness" și trei vile pătrate și intransigente începuseră să se ridice de cealaltă parte. Cu inimile grele, cele două domnișoare bătrâne și rușinoase urmăreau progresul lor sigur, încercând să ghicească ce fel de vecini va aduce soarta în micuțul colț ce fusese întotdeauna al lor.

Și, în cele din urmă fură toate trei terminate. Le fuseseră adăugate balcoane din lemn și streșini ce atârnau, astfel încât, în limbajul publicității, erau disponibile trei vile construite în stil elvețian, cu șaisprezece camere, fără subsol, cu becuri electrice, apă caldă sau rece, costând 100 de lire pe an sau 1500 la cumpărare. Așa o ofertă îmbietoare nu rămase deschisă pentru multă vreme. În doar câteva săptămâni, afișul de la numărul unu dispăruse și se aflase că Hay Denver, vice-consul, alături de doamna Hay și unicul lor fiu urmau să se mute aici. Veștile avură darul de a le liniști pe surorile Williams. Trăiseră până atunci cu convingerea fermă că o colonie sălbatică, o familie zgomotoasă și cântătoare de nebuni era pe cale de a le tulbura tihna. Această așezare, cel puțin, era ireproșabilă. O recurgere la "Oamenii timpului" le arătase că amiralul Hay Denver era un ofițer căt se poate de distins, care-și începuse activitatea militară la Bomarsund și o sfârșise la Alexandria, reușind, între aceste două episoade, să străbată căt de multe locuri putea cineva la vârsta sa. De la forturile Taku și brigada Shannon, până la Zanzibar nu exista serviciu marin care să nu apară în documentele sale; astă în timp ce Crucea Victoriei și medalia Albert pentru salvarea unei vieți garantau că, pe vreme de pace saude război, curajul său era la fel de puternic. Cu siguranță, era un vecin

extrem de onorabil, cu atât mai mult cu cât fuseseră asigurate de către agentul imobiliar că domnul Harold Denver, fiul, era un gentleman foarte liniștit, ocupat la Bursă de dimineață până seara.

Abia se mutaseră cei din familia Denver că dispără și afișul de la numărul doi, iar doamnele descoperiră din nou că nu aveau motive de a fi nemulțumite de vecinii lor. Doctorul Balthazar Walker era un nume bine-cunoscut în lumea medicală. Nu umpleau calificările, calitățile de membru și arhivele scrierilor sale o jumătate de coloană în "Îndrumarul medical", începând cu prima sa lucrare scurtă despre "Tezele gutei", din 1859, până la tratatul exhaustiv despre "Afecțiunile sistemului vaso-motor" din 1884? O carieră medicală de succes ce promitea a se sfârși cu funcția de președinte a unui colegiu sau cu cea de baron, fusese întreruptă brusc de moștenirea neașteptată a unei sume considerabile din partea unui pacient recunosător, lucru ce-i dăruise o viață independentă și-i îndreptase atenția către părțile mai științifice ale meseriei sale, ce exercitaseră dintotdeauna o mare putere asupra lui, mult mai mult decât aspectul comercial și practic. În acest scop, renunțase la casa lui din Weymouth Street și profitase de această ocazie de a se muta, o dată cu instrumentele sale științifice și cele două fermecătoare fiice (era văduv de ceva ani), în atmosfera mai liniștită a Norwood-ului.

Astfel mai rămăsese o singură vilă neocupată și nu este de mirare că cele două domnișoare bătrâne urmăiseră cu un viu interes, ce se adâncise într-o teamă cumplită, incidențele curioase care au vestit venirea noilor chiriași. Aflaseră deja de la agentul imobiliar că familia număra doar doi membri, doamna Westmacott, văduvă, și nepotul ei, Charles Wesmacott. Ce simplu și distins sunase! Cine ar fi putut vedea în asta o surpriză atât de neplăcută ce amenința să aducă violență și neînțelegerea printre locuitorii din

Wilderness ? Cele două domnișoare bătrâne strigă din nou, într-un glas, că și-ar fi dorit să nu fi vândut niciodată terenul acela.

- Ei bine, Monica, remarcă Bertha în timp ce-și beau ceaiul din acea după-amiază, oricât de ciudăți ar fi acești oameni, este de datoria noastră să fim la fel de politicoase cu ei ca și cu ceilalți.

- Cu siguranță, încuiuintă sora ei.

- De vreme ce le-am vizitat pe doamna Hay Denver și pe domnișoarele Walker, trebuie să facem cunoștință și cu doamna Westmacott, de asemenea.

- Sigur că da, draga mea. Cât timp locuiesc pe pământul nostru, mă simt de parcă ar fi oaspeții noștri într-o oarecare măsură și că este de datoria noastră să le urăm bun venit.

- Vom merge, aşadar, mâine la ei, zise Bertha hotărâtă.

- Da, dragă, așa vom face. Însă mi-aș dori să se termine cât mai repede !

Ziua următoare, la ora patru, cele două domnișoare porniră la îndeplinirea sarcinii lor. În rochiile lor înțepenite și foșnitore din mătase neagră, cu jachete presărate cu paiete și cu mici șiruri de bucle cărunte, ondulate, căzând de fiecare parte a bonetelor negre, păreau două platouri de modă veche rătăcite într-un secol nepotrivit. Pe jumătate curioase și pe jumătate temătoare, bătură la ușa de la numărul trei care fu imediat deschisă de un servitor cu păr roșu.

Da, doamna Westmacott era acasă. Le conduse în camera din față, mobilată asemenea unui salon și unde, în ciuda vremii frumoase și primăvăratice de afară, ardea un foc puternic. Băiatul le luă cărtile de vizită, iar apoi, după ce se așezări împreună pe o canapeluță, le sperie cumplit aruncând un strigăt ascuțit dincolo de o draperie și înghiointind ceva cu piciorul. Puiul de buldog pe care-l văzuseră cu o zi în

urmă țâșni din ascunzătoarea sa și se strecură mărâind afară.

- Vrea să se ducă la Eliza, spuse Tânărul în soaptă, aproape confidențial. Stăpânul zice că ea o să-i dea mai mult decât a adus.

Zâmbi amabil către cele două siluete negre înțepenite și plecă în căutarea stăpânei sale.

- Ce... Ce-a zis ? îngăimă Bertha.

- Ceva despre o... O, sfinte Doamne ! Ajutor, ajutor, ajutor, ajutor !

Cele două surori urcaseră pe canapeluță și stăteau acolo, cu ochii holbați și fustele strânsse, în timp ce umpleau casa cu strigătele lor. Dintr-un coș de răchită aflat lângă foc, se ridicase un cap plat de formă pătrată, cu niște ochi răi, verzi care licăreau tot mai sus, clătinându-se liniștit dintr-o parte în alta, până când un picior sau ceva mai mult dintr-un gât strălucitor și acoperit cu solzi deveni vizibil. Încetîșor, îngrozitorul cap urcă tot mai tare, fiecare mișcare fiind însotită de strigăte ascuțite dinspre canapeluță.

- Ce naiba ! strigă o voce și iată că stăpâna casei apără în pragul usii.

La început privirea ei observă doar că două persoane străine strigău din vîrful canapelei sale din plus roșu. O altă privire însă, spre cămin, îi arăta cauza terorii și o făcu să izbucnească în hohote puternice de râs.

- Charlie, strigă ea, uite că Eliza iar se poartă rău.

- O liniștesc eu, răspunse o voce bărbătească, iar Tânărul dădu buzna în încăpere.

Avea în mână o cărpă din piele de cal, pe care o aruncă peste coș, legându-l cu un fir în aşa fel încât locitorul acestuia să fie prins înăuntru, în timp ce mătușa lui se grăbea să liniștească vizitatorii.

- Este doar un șarpe de stâncă, explică ea.

- O, Bertha ! O, Monica ! Îngăimără istovite bietele